

Arrest

nr. 60 163 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Kosovaarse nationaliteit.

Op 5 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 31 december 2010 wordt verzoeker een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 14 januari 2011 heeft verzoeker hiertegen een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 januari 2011 heeft verzoeker een verzoek tot invrijheidstelling ingediend bij de raadkamer die bij beschikking van 24 januari 2011 heeft beslist de hechtenis van verzoeker te handhaven.

Op 7 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 21 januari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor d.d. 02.11.2009 voor de duur van 12 maanden. Het maandloon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1300 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 29 jaar oud; °19.09.1981) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, ingeburgerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

2. Over de rechtspleging

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker *“te statueren dat verzoeker geregulariseerd dient te worden”*.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder verkort de Raad) treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan de Raad slechts overgaan tot het

vernietigen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor/minister van Migratie- en asielbeleid. De Raad is bijgevolg niet bevoegd om aan de vraag van verzoeker te voldoen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel voert verzoeker het volgende aan:

“Enige middel: schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet:

a) De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een weigerings- en terugleidingsbeslissing zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

Even summiere als gestandaardiseerde beslissingen zijn uit den boze en stroken niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvrager opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen.

In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij daadwerkelijk zou dienen teruggeleid te worden.

De DVZ heeft nooit onderzocht - minstens hieromtrent niet gemotiveerd - welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden verzoeker met België heeft (te weten zijn langdurig verblijf alhier en de daaruit voortgevloeide opgebouwde Sociale relaties met Belgische onderdanen én het feit dat hij zich hierervoegd heeft bij zijn naaste familie). Evenmin werd onderzocht welke negatieve impact zo'n verwijdering zou kunnen hebben op verzoeker, die er in zijn thuisland volledig alleen voorstaat en die niet meer zal kunnen terugvallen op welkdanig sociaal vangnet dan ook (in zoverre dat in het thuisland al voorhanden zou zijn — quod non).

b) Verzoeker kan akkoord gaan met de beslissing om het regularisatieverzoek ogv artikel 2.8.A af te wijzen. Weliswaar verblijft hij reeds lange tijd -- thans nagenoeg 7 jaar — in België doch hij heeft voordien nooit een regularisatieverzoek ingediend (reden was dat dergelijke verzoeken vaak uitzichtloos waren en enkel maar tot frustraties leidde bij de aanvrager).

c) Met het afwijzen van de aanvraag ogv artikel 2.8.B dient gesteld te worden dat DVZ hiermee daadwerkelijk spijkers heeft gezocht op laag water.

Dit is de grond, gesteund op een minimaal tweejarig verblijf (wat dus vervuld is) en de mogelijkheid tot het bekomen van een arbeidscontract na regularisatie (wat ook vervuld was).

In de model-arbeidskontrakten, die door de bevoegde staatssecretaris zelf werden vooropgesteld wordt nergens met een woord gerept over het exacte bedrag, dat een verzoekende partij maandelijks aan loon (laat staan dat er al sprake zou geweest zijn van bruto- dan wel nettoloon) zou moeten verdienen. Enkel wordt er vermeld dat er tussen de aanvrager — na zijn aanwerving — geen discriminatie mag zijn met personen in die firma tewerkgesteld voor een gelijkaardige functie.

De kandidaat-werkgever heeft het contract zelf ingevuld in eer en geweten met opgave van een aanvankelijk gangbaar minimumloon; de sociale kas werd hiervoor niet specifiek geraadpleegd omdat de kandidaat-werkgever in alle vertrouwen meende een correcte overeenkomst te hebben aangeboden.

Indien dit loon lager zou liggen dan het wettelijk minimumloon volgens de intersectorale CAO — doch zoals gezegd en het weze herhaald, in de instructies van 19.07.2009 noch in het modelcontract van de bevoegde overheid zelve wordt hiernaar verwezen — dan berust dit louter op een vergissing in hoofde van de kandidaat-werkgever die dit grif erkent en overigens onmiddellijk bij effectieve indienststelling zal rechtzetten (overigens is het een wettelijke verplichting, waaraan de werkgever zich te houden heeft en die door de aangeworven werknemer zonder meer in rechte zou kunnen afgedwongen worden).

Bovendien kan erop gewezen worden dat DVZ geen enkele bijkomende vraag desbetreffend heeft gesteld; derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gesteld alvorens tot de gewraakte beslissing te komen.

Nochtans komt het haar toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek per casus uit te voeren. De veelheid aan verzoeken, die volgens die regularisatiecampagne van 19.07.2009 werden ingediend — en wat toch overigens de bedoeling was — mag hiervoor geen excuus zijn.

Immers bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van DVZ in het gedrang.

Laten we ook nog even de cijfertjes erop nalezen : in aangeboden contract minimumloon geraamd op 1.300,00€ en wettelijk minimumloon voor die job met leeftijd van verzoeker is 1.387,49 € -- kortom een onmiddellijke rechtzetting door- de werkgever zat er sowieso in.

Op grond van dat kleine verschil te weinig een zo belangrijke procedure als regularisatie afwijzen is compleet disproportioneel en grenst aan het absurde.

d) Tenslotte kan nog even aangehaald worden dat evenmin de uit het verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van het sociale leven in het Rijk ook maar aan enig onderzoek werden onderworpen; deze werden zelfs niet behandeld.

Uiteraard strookt ook dit niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen met een eenvoudige verwijzing naar voorgaande procedures.

In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij wegens het uitblijven van een regularisatie zou dienen teruggeleid te worden.

De DVZ heeft evenmin onderzocht — minstens hieromtrent niet gemotiveerd — welke impact het verblijf van verzoeker in het Rijk tot gevolg heeft gehad; welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn.

Dit argument van integratie en opgebouwd sociale leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Dat begrip “privéleven” dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale kontakten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren (EHRM, 25.09.200 1, PG en JH/Ver.Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk).

Gelet op deze onvervreembare mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat DVZ de facto enkel maar bij toepassing van het 2 lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land...

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing. Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden.”

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van “substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de

beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet”.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649. 25.3.1994. R.A.CE. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992. Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39,750. 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij laat vervolgens gelden dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op het criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19.02.2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.88 van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor d.d. 02.11.2009 voor de duur van 12 maanden. Het maandloon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1300 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 29 jaar oud: 01 9.09.1981) (wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.88 van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, ingeburgerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verwerende partij merkt op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen

van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge. Vanden Broele. 2002, nr. 56).

De verwerende partij verwijst naar de deugdelijke en uitvoerige motieven van de bestreden beslissing, waaruit allerm minst blijkt dat deze onredelijk zou zijn tot stand gekomen. De door verzoeker aangebrachte elementen werden alle onderzocht en werden wel degelijk individueel beoordeeld, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het criterium 2.8A niet. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onterecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8B.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

De voorgelegde arbeidsovereenkomst vermeldt duidelijk: 'Op de datum van deze overeenkomst belooft het loon 1300 EUR per maand'. Onderaan diezelfde bladzijde staat: Bruto uur-, maand- of jaarloon opgeven "(vetschrift en onderlijning toegevoegd)

In casu heeft verzoeker dus een arbeidscontract voorgelegd met een loon van 1300 euro bruto per maand, terwijl het minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 een minimumloon van 1387,49 euro vereist.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om toepassing te kunnen maken van criterium 2.8B.

Immers wordt uitdrukkelijk vereist in de instructie van 17.09.2009:

"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt. hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."

Ook in het vademecum bij de instructies van 17.09.2009 wordt verduidelijkt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8B van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

"Het gaat om personen die voorafgaand aan hun regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België hebben verbleven, een arbeidscontract kunnen voorleggen en een arbeidskaart B kunnen verkrijgen.

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden:

3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

- Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.
- Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De summiere en vage bewering dat dit een vergissing zou betreffen van de werkgever, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, te meer nu hiervan geen bewijs wordt voorgelegd.

Ook verzoekers beschouwingen als zou hij het wettelijk minimumloon in rechte kunnen afdwingen, doen geen afbreuk aan het feit dat in de arbeidsovereenkomst die in het kader van de aanvraag werd voorgelegd slechts een loon van 1300 euro bruto per maand is voorzien.

Dat het verschil tussen het wettelijk minimumloon en het in het arbeidscontract vermelde bedrag klein is, kan evenmin afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat liet loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1320 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

De Raad merkt trouwens op dat verzoeker het gegeven dat hij minder zou verdienen dan het minimumloon, niet betwist en zelf stelt dat indien een bepaling in de arbeidsovereenkomst strijdig zou zijn met uitvoerbare CAO 's deze nietig is en voor niet geschreven dient gehouden te worden. Hij vervolgt zelfs dat een arbeider die zou werken tegen voorwaarden die in strijd zijn met de CAO's binnen het jaar na het einde van zijn tewerkstelling tot vijfjaar kan teruggaan ten einde zijn rechtmatig loon op te eisen -waarmee hij aangeeft dat hij ervan op de hoogte is dat zijn loon te laag is- maar dat hij het rechtmatig loon achteraf wel kan opeisen.

*De Raad merkt op dat in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumsalaris, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.
(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 51 769 van 29 november 2010)*

Verzoekers beschouwingen kunnen dus geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht werd genomen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Verwerende partij laat nog gelden dat het aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf bevindt en daarvan de nodige bewijzen voor te leggen. Van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan niet verwacht worden dat hij bij verzoeker bijkomende vragen te stellen nopens het in de arbeidsovereenkomst vermelde loon.

“Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te “interpelleren” aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium. “ (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

Tot slot merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat “de uit het verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van het sociale leven in het Rijk” helemaal niet werd onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat "Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, ingeburgerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.0.2009."

Verzoekers beschouwingen missen dus feitelijke grondslag.

In zoverre verzoeker verwijst naar art. 8 EVRM en voorhoudt dat hij zich impliciet heeft beroepen op de bescherming van het privéleven, laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeker zich in zijn aanvraag niet heeft beroepen op art. 8 EVRM of op zijn privé- en gezinsleven. Verzoeker heeft enkel verwezen naar zijn integratie en opgebouwde sociale leven.

Uit hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk rekening heeft gehouden met deze door verzoeker naar voren gebrachte elementen.

Terwijl er volledigheidshalve nog op gewezen dient te worden dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door art. 8 EVRM. (R.v.S. 14 november 2005. nr. 15.1.290 R.v.S. 15 februari 2005. nr. 140.615)

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653. 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994. z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad enkel tot gevolg dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992. R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook geenszins worden weerhouden.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een

hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard zodat aangenomen werd dat hij geldige buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De bestreden beslissing spreekt zich uit over de argumenten ten gronde die door verzoeker werden ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

Hoewel verzoeker een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvoert, laat hij na aan te geven op welke wijze hij meent dat deze bepaling wordt geschonden. In deze mate is het middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, dient te worden opgemerkt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er moet nogmaals worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in, zoals hiervoor reeds werd gesteld, dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS7 december 2001, nr.101.624). Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men zich, op zicht van de opgegeven motieven, tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu heeft verzoeker op 5 november 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hiertoe heeft verzoeker een typeformulier regularisatieaanvraag ingediend waarbij hij aan het bestuur te kennen heeft gegeven dat hij wenst geregulariseerd te worden op grond van criterium 2.8A (ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België) of 2.8B (werk + duurzame lokale verankering) van de instructie van 19 juli 2009. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Naast het betrokken typeformulier legt verzoeker ook een kopie van zijn identiteitskaart en een kopie van zijn geboorteakte neer, alsook een verklaring dat hij na zijn regularisatie in dienst kan treden, een arbeidscontract onder voorbehoud van regularisatie, een aantal kaartjes van firma's, een verklaring van een arts i.v.m. consultaties van verzoeker op 22 maart 2005 en 4 december 2008 en verklaringen van bekendheid van vrienden en familie.

Verzoeker betwist evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid toepassing mag maken van de door hem zelf ingeroepen instructie van 19 juli 2007.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker niet kan worden geregulariseerd op basis van criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2007. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift dienaangaande zelf aan dat hij *'kan akkoord gaan met de beslissing om het regularisatieverzoek o.g.v. artikel 2.8A af te wijzen'* aangezien hij nooit voordien een regularisatieverzoek heeft ingediend.

Verzoekers kritiek is voornamelijk gericht op de afwijzing van zijn aanvraag omwille van het oordeel dat hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld onder punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2007.

Op het door verzoeker ingevulde typeformulier, staat bij het aangekruiste criterium:

"ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

- *voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007*
- *de duurzame lokale verankering in België bewijzen: 1+2+3 bewijzen:*
 - *de sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
 - *de kennis van één van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*
 - *het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.*
- *Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens één jaar of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)"*

In de verduidelijking over de instructie van 19 juli 2009 (ook wel het *vademecum* genoemd) opgesteld door de verweerder, wordt m.b.t. het criterium 2.8B van de instructie het volgende gesteld:

"E. Lokale verankering - arbeidscontract (punt 2.8.B. van de Instructie)

Het gaat om personen die voorafgaand aan hun regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België hebben verbleven, een arbeidscontract kunnen voorleggen en een arbeidskaart B kunnen verkrijgen.

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden:

1) U verblijft, voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied.

2) U kunt een duurzame lokale verankering in België aantonen (zie punt 4.a.3. op pagina 5).

3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

- Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

- Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."

De verweerder motiveert in zijn beslissing dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft neergelegd voor een duur van 12 maanden doch dat uit analyse van deze arbeidsovereenkomst blijkt dat het loon van verzoeker onder het minimumloon zou komen te liggen. Ook dit wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker meent echter dat het om een minimaal verschil gaat, welke niet rechtvaardigt dat zijn aanvraag niet gegrond wordt verklaard. De Raad stelt vast dat verweerder een correcte toepassing heeft gemaakt van de voormelde instructie. Zoals voormeld beschikt de verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid waarbij hij zelf vermag te beslissen welke elementen hij al dan niet aanvaardt teneinde een verblijfsrecht toe te staan, voor zover er geen sprake is van willekeur. Aangezien verzoeker niet voldoet aan het vooropgestelde criterium 2.8B van de instructie komt het de Raad niet onredelijk voor om *in casu* te beslissen tot de ongegrondheid van verzoekers aanvraag. *In casu* is geen sprake van willekeur. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Het enkele gegeven dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling door de verweerder kan geenszins aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is evenmin sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat waar blijkt dat het loon onder het minimumloon zou komen te liggen dit euvel snel zou kunnen worden verholpen door de kandidaat werkgever hierop te wijzen. Deze zou dan het contract direct aanpassen. Verzoeker is van oordeel dat de verweerder hem dan ook bijkomende vragen had kunnen stellen aangaande het in de arbeidsovereenkomst vermelde loon.

Dienaangaande wordt opgemerkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toekomt aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te laten uitschijnen zijn de criteria van de instructie duidelijk en werd zowel op het typeformulier als in het *vademecum* aangegeven waaraan verzoeker diende te voldoen. Verzoeker had zelf de nodige stappen kunnen ondernemen, indien het zo gemakkelijk is als hij wenst te laten uitschijnen om zijn loon te laten aanpassen, om er voor te zorgen dat hij wat het loon betreft onder de criteria viel. Van de verweerder kan niet worden verwacht dat deze telkens opnieuw contact moet opnemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem bijkomende vragen te stellen aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 duidelijk gesteld criterium.

Voorts stelt de verzoeker dat de motiveringsplicht voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing vereist en niet bij wijze van *quasi* voorgeprogrammeerde beslissing met een eenvoudige verwijzing naar voorgaande procedures kan worden afgedaan en verduidelijkt hierbij dat de bestreden beslissing nergens een afweging heeft gemaakt tussen het recht op bescherming van het privéleven enerzijds en het belang voor de nationale veiligheid, de openbare orde en het economische welzijn van het land. Verzoeker stelt dat de verweerder niet heeft gemotiveerd omtrent de mogelijke nadelen waaraan hij zou kunnen worden blootgesteld bij terugleiding en geen rekening heeft gehouden met de sociale relaties die hij heeft opgebouwd met Belgische onderdanen. Verzoeker blijkt hiermee een schending van de formele motiveringsplicht aan te voeren, in die zin dat niet werd gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

Verzoeker voert dienaangaande enkel aan dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande een belangenafweging tussen het recht op bescherming van het privéleven enerzijds en het belang voor de nationale veiligheid, de openbare orde en het economische welzijn van het land.

Dienaangaande wordt met betrekking tot de in de regularisatieaanvraag aangehaalde argumenten als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, ingeburgerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009"

Verzoeker heeft aldus de door verzoeker aangehaalde elementen omtrent zijn privéleven in overweging genomen. De Raad wijst er op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani v. Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74 ; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Om te bepalen of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging op het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen sprake is van een inmenging. In deze gevallen zal het EHRM zich uitspreken over de vraag of er een positieve verplichting is voor de Verdragsluitende staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut t. Nederland*). Een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM wordt in dergelijke zaken niet doorgevoerd. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging

van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr. 9532/81, Rees v. The United Kingdom).

Wat het aangevoerde privéleven betreft dient uit de rechtspraak van het EHRM vastgesteld te worden dat niettegenstaande het privéleven zoals verzoeker aangeeft het recht omvat om sociale relaties aan te gaan met anderen, het EHRM slechts een schending van het privéleven aanvaard bij gevestigde vreemdelingen (cf. EHRM 8 april 2008, Nyanzi / het Verenigd Koninkrijk). Verzoeker wist dat hij niet legaal op het grondgebied verbleef. Meer nog: verzoeker heeft gedurende al die jaren geen enkele inspanning geleverd om zijn verblijf op het grondgebied te regulariseren. *In casu* toont verzoeker met het enkele feit dat hij hier een privéleven zou hebben ontwikkeld tijdens zijn illegaal verblijf, hetgeen hij overigens nalaat aan te tonen met concrete gegevens op de enkele verklaringen na van familieleden en vrienden, niet aan dat er sprake is van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om hem een verblijf op het grondgebied toe te staan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien kan er op worden gewezen dat de bestreden beslissing zelf aan verzoeker geen bevel oplegt om het grondgebied te verlaten en houdt deze geen absoluut verbod in voor verzoeker om op het Belgisch grondgebied te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing doet enkel uitspraak over de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU